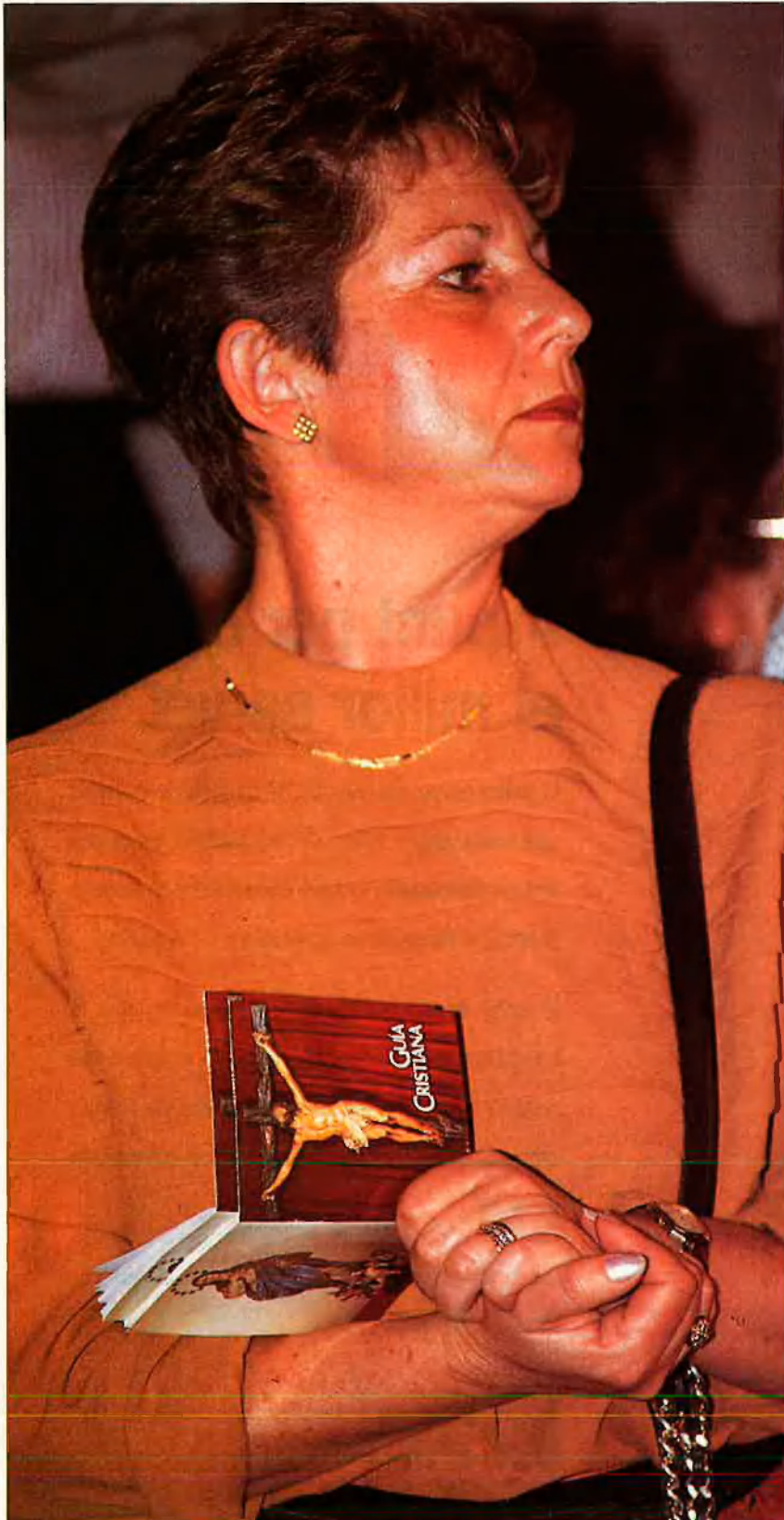

Aznar, un galant

RAFA GIL

Tres mostres del ventall immaculat del Partit Popular.

er a sis mil reines

La cridòria, només comparable a una estampida de bisons americans en zel entre les Muntanyes Rocalloses i Missouri, procedia de darrere de milers de ventalls blancs decorats amb petites gavines blaves que sobrevolaven la llegenda "Partido Popular". Però l'única pols que hi havia al Pavelló esportiu de la Font de Sant Lluís, a València, ja feia hores que s'havia estratificat, formant diverses capes de maquillatge que esperaven desfocoses la seua arribada.

Cada vegada que la presentadora de cara lubricada insinuava el seu nom, una explosió incontrolada de xiscles, botets i aplaudiments s'expansionava per tota la sala. I el tremolor dels ventalls transformava el recinte en una encrespada ona d'escates brillants. Fins que arribà ell; llavors, s'obriren les aigües al crit de "Presidente, presidente". I ell avançava, ultraprotegit, en un passadís de braços que recordaven la Catherine Deneuve que va dirigir Roman Polanski a *Repulsió*. Però si en aquell cas els braços masculins eren fruit d'una obsessió, aquí les mans femenines busquen la purificació definitiva. Impregnar-se del perfum de victòria que ja no abandona fins a la nit electoral.

Enmig d'aquella orda de cabells rossos, el profeta de la dreta espanyola avançava lentament cap al podi. "Felipe dimite, España no te admite". "Lo he tocado, lo he tocado". "¡Guapo!". "Presidente, presidente". Sis mil dones totalment exaltades. Sis mil pentinats acabats d'eixir del forn. "Rita, Rita, Rita". L'aparició apoteòsica de l'alcaldessa de València, convertida en autèntica *woman in red* de la vesprada, justificava per si sola la decisió d'Aznar d'utilitzar-la de reclam en aquestes eleccions europees en detriment d'Eduardo Zaplana, alcalde de Benidorm, portaveu del grup parlamentari popular en les Corts valencianes i candidat a la presidència de la Generalitat valenciana. Els crits de "¡Guapa!" i "¡Torera!", interrompien constantment el parlament del valor polític més gran que té el PP al País Valencià.

María Jesús Sainz, procedent de Galícia —"esa región que tan buenos recuerdos tiene para nosotros"— i abillada també amb vestit-jaqueta vermell i mocador d'hostessa de pont aeri, va venerar el líder i va provocar els primers "¡Queremos ver a Aznar en el poder!". I entre dones triomfadores, una fugaç Zaplana s'apuntà el KO tècnic de la marca "Mediterrània" i se'n va anar sense pena ni glòria.

El passat dimarts, sis mil dones rebien el líder del Partit Popular, José María Aznar, al Pavelló esportiu Font de Sant Lluís, a València, al crit de "Presidente, presidente". Una manera particular de començar la campanya per a les eleccions europees del 12 de juny.

"Celia, Celia, Celia". Presentada com "una mujer de bandera", feia la seua aparició Celia Villalobos, qui, després d'alguns paràgrafs que ja voldria per a ell Antonio Gutiérrez, secretari general de CC OO, va dir que estava en política des de feia quinze anys i que tenia tres fills; una declaració que va provocar un crit unànime: "¡Madraza!".

Però a qui realment volien veure elles, sense distinció de classe, era al president blau dels seus somnis. Belleses rupestres que reventaven cremalleres mostrant *michelins* conreats en silenci entre l'ombra de la llar i la llum del mercat —"forjando a nuestros líderes de hoy", diu Villalobos—, conviuen colze a colze amb *pijes* quarantines que llueixen un bronzejat tipus Julio Iglesias en el límit entre l'eterna joventut i el càncer/uva de pell. Collars de *megaperls*, bijuteria incrustada que comparteix pitrera amb "Carnet de afiliado", accessoris de 18 quirats forjats entre el gimnàs i el Chanel número 5, o guies espirituals de l'Obra Cristiana, constructora d'ànimes a prova de la "telebasura que arruina a las mujeres". Totes, adorant un home "que tiene detrás a una gran mujer"; el mateix que els tornarà la floreta minuts més tard: "Sois los pilares de la patria".

I quan ell fa l'aparició és l'hora de la grada jove, improvisada damunt l'escenari. Un parell de centenars d'adolescents tornen a cridar "Queremos ver a Aznar en el poder". Les primeres files estan ocupades per les noies del col·legi de Guadalaviar, sinònim educatiu d'Opus Dei, que guarden zelosament la virginitat dins d'una faldilla escocesa verda. Per darrere d'elles, són les xiques de Nuevas Generaciones les que esperen ansiosament l'hora de "regenerar España". Les mateixes que diuen que "el PSOE fa una política econòmica de dretes, però mal feta".

Aznar converteix l'escenari en un *delicatessen* del PSOE. És el deliri. "¡Machote!". "¡Pico de oro!". "¡Qué boca tienes!". I ell, amb el múscul orbicular superior inundat de nitrogen líquid i camuflat darrere d'un espès bigoti negre, ve a recollir els fruits d'aquest orgasme col·lectiu de gènere femení. Això sí, destinat a la reproducció, si més no dels vots.

—Vengo a pedir os ayuda.

—¡Guapo!

—Gracias, se hace lo que se puede.

I per acabar, se sentiren les primeres paraules en català de la nit, amb banda sonora inclosa: "Per a ofrenar noves glòries a Espanya..."

Joan Marí